
PIEŅEMTIE TEKSTI

P8_TA(2019)0098

Stāvoklis sarunās par Eiropas nākotni

Eiropas Parlamenta 2019. gada 13. februāra rezolūcija par stāvokli sarunās par Eiropas nākotni (2018/2094(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību (LESD),
- ņemot vērā Eiropas Savienības Pamattiesību hartu,
- ņemot vērā Eiropas Cilvēktiesību konvenciju, Eiropas Sociālo hartu, tās papildprotokolu un tā pārskatīto redakciju,
- ņemot vērā LESD 295. pantu,
- ņemot vērā 27 valstu vai valdību vadītāju 2016. gada 29. jūnija neoficiālo sanāksmi,
- ņemot vērā 27 dalībvalstu 2016. gada 16. septembra Bratislavas deklarāciju un ceļvedi,
- ņemot vērā 2016. gada 25. oktobra rezolūciju ar ieteikumiem Komisijai par ES mehānisma demokrātijai, tiesiskumam un pamattiesībām izveidi¹,
- ņemot vērā 2017. gada 19. janvāra rezolūciju par Eiropas sociālo tiesību pīlāru²,
- ņemot vērā 2017. gada 16. februāra rezolūciju par Eiropas Savienības darbības uzlabošanu, izmantojot Lisabonas līguma piedāvāto potenciālu³,
- ņemot vērā 2017. gada 16. februāra rezolūciju par Eiropas Savienības pašreizējās institucionālās struktūras iespējamo attīstību un korekcijām⁴,
- ņemot vērā 2017. gada 16. februāra rezolūciju par eurozonas budžeta kapacitāti⁵,
- ņemot vērā 2017. gada 16. marta rezolūciju par kopējas drošības un aizsardzības

---

¹ OV C 215, 19.6.2018., 162. lpp.

² OV C 242, 10.7.2018., 24. lpp.

³ OV C 252, 18.7.2018., 215. lpp.

⁴ OV C 252, 18.7.2018., 201. lpp.

⁵ OV C 252, 18.7.2018., 235. lpp.

politikas konstitucionālajām, juridiskajām un institucionālajām sekām: Lisabonas līguma sniegtās iespējas¹,

- ņemot vērā Komisijas 2017. gada 1. marta Balto grāmatu un turpmākos piecus pārdomu dokumentus (COM(2017)2025, COM(2017)0206, COM(2017)0240, COM(2017)0291, COM(2017)0315 un COM(2017)0358),
- ņemot vērā 2017. gada 25. marta Romas deklarāciju,
- ņemot vērā Apvienotās Karalistes 2017. gada 29. marta paziņojumu par tās nodomu izstāties no Eiropas Savienības,
- ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas 2017. gada 6. jūlija rezolūciju "Komisijas baltā grāmata par Eiropas nākotni un ne tikai"²,
- ņemot vērā Reģionu komitejas 2017. gada 12. maija rezolūciju par Eiropas Komisijas "Balto grāmatu par Eiropas nākotni. Pārdomas un scenāriji attiecībā uz ES-27 līdz 2025. gadam"³,
- ņemot vērā valstu parlamentu daudzveidīgo ieguldījumu Komisijas Baltās grāmatas un pārdomu dokumentu par Eiropas nākotni tapšanā,
- ņemot vērā Komisijas priekšsēdētāja *Jean-Claude Juncker* 2018. gada 12. septembra runu par stāvokli Savienībā,
- ņemot vērā Komisijas priekšsēdētāja *Jean-Claude Juncker* 2017. gada 13. septembra runu par stāvokli Savienībā un viņa 2017. gada 24. oktobrī izdoto "Vienotākas, stiprākas un demokrātiskākas Savienības ceļvedi" (COM(2017)0650),
- ņemot vērā Francijas prezidenta *Emmanuel Macron* Sorbonas 2017. gada 26. septembra runu "*Initiative for Europe: A sovereign, united democratic Europe*" (Iniciatīva Eiropai: suverēna, vienota un demokrātiska Eiropa),
- ņemot vērā ES valstu vai valdību vadītāju 2017. gada 29. septembra augstākā līmeņa neoficiālo sanākumi Tallinā,
- ņemot vērā Eiropadomes 2017. gada 19.–20. oktobra sanāksmē pieņemto Vadītāju programmu,
- ņemot vērā Padomes, Parlamenta un Komisijas 2017. gada 17. novembrī pieņemto dokumentu "Eiropas sociālo tiesību pīlārs. Iestāžu kopīgā proklamācija",
- ņemot vērā Komisijas 2017. gada 6. decembrī pieņemto Ceļvedi ekonomiskās un monetārās savienības padziļināšanai (COM(2017)0821) un jo īpaši tās priekšlikumu izveidot Eiropas Monetāro fondu (EMF) (COM(2017)0827), priekšlikumu Savienības tiesiskajā regulējumā integrēt Līguma par stabilitāti, koordināciju un pārvaldību saturu (COM(2017)0824) un paziņojumu par Eiropas ekonomikas un finanšu ministru (COM(2017)0823),

---

¹ OV C 263, 25.7.2018., 125. lpp.

² OV C 345, 13.10.2017., 11. lpp.

³ OV C 306, 15.9.2017., 1. lpp.

- ņemot vērā Eiropadomes 2017. gada 14.–15. decembra sanāksmi un valstu un valdību vadītāju sanāksmi, kā arī Eurosamita sanāksmes, kas notika tās ietvaros,
- ņemot vērā 20 dalībvalstu 26 nacionālo parlamentu 2017. gada 20. decembra vēstuli par lēmumu pieņemšanas pārredzamību Padomē,
- ņemot vērā Eiropas Savienības Dienvidu valstu (Kipras, Francijas, Grieķijas, Maltas, Portugāles un Spānijas) 2018. gada 10. janvāra augstākā līmeņa sanāksmē pieņemto deklarāciju "*Bringing the EU forward in 2018*" (ES turpmākā virzība 2018. gadā), kā arī Višegradas grupas valstu (Čehijas Republikas, Ungārijas, Polijas un Slovākijas) 2018. gada 26. janvāra paziņojumu par Eiropas nākotni un Eiropas finanšu ministru no Somijas, Dānijas, Igaunijas, Īrijas, Latvijas, Lietuvas, Nīderlandes un Zviedrijas 2018. gada 6. marta kopīgo paziņojumu,
- ņemot vērā Komisijas 2018. gada 13. februāra paziņojumu “Rezultātu Eiropa: institucionālie risinājumi Eiropas Savienības darba efektivitātes uzlabošanai” (COM(2018)0095),
- ņemot vērā Komisijas 2018. gada 14. februāra Ieteikumu (ES) 2018/234 par Eiropas Parlamenta 2019. gada vēlēšanu eiropeiskās būtības un efektīvas norises veicināšanu¹,
- ņemot vērā 27 valstu vai valdību vadītāju 2018. gada 23. februāra neoficiālo sanāksmi,
- ņemot vērā 2018. gada 1. marta rezolūciju par pamattiesību stāvokli ES 2016. gadā²,
- ņemot vērā 2018. gada 19. aprīļa rezolūciju par Līguma noteikumu par dalībvalstu parlamentiem īstenošanu³,
- ņemot vērā Komisijas 2018. gada 2. maija priekšlikumu Padomes regulai, ar ko nosaka daudzgadu finanšu shēmu 2021.–2027. gadam (COM(2018)0322),
- ņemot vērā Komisijas 2018. gada 2. maija priekšlikumu Padomes lēmumam par Eiropas Savienības pašu resursu sistēmu (COM(2018)0325),
- ņemot vērā ES un Rietumbalkānu valstu 2018. gada 17. maija augstākā līmeņa sanāksmi,
- ņemot vērā Eiropas Ombuda 2018. gada 16. maija īpašo ziņojumu par Padomes likumdošanas procesa pārredzamību, ko tas sniedza stratēģiskās izmeklēšanas OI/2/2017/TE ietvaros,
- ņemot vērā 2018. gada 19. jūnija Mēzebergas deklarāciju,
- ņemot vērā Eiropadomes 2018. gada 28.–29. jūnija sanāksmi,
- ņemot vērā Reģionu komitejas 2018. gada 9. oktobra atzinumu “Pārdomas par Eiropu: vietējo un reģionālo pašvaldību viedoklis par to, kā atjaunot uzticēšanos Eiropas Savienībai”,

---

¹ OV L 45, 17.2.2018., 40. lpp.

² Pieņemtie teksti, P8_TA(2018)0056.

³ Pieņemtie teksti, P8_TA(2018)0186.

- ņemot vērā Eiropas Parlamenta rīkotās sarunas ar valstu vai valdību vadītājiem par Eiropas nākotni,
  - ņemot vērā Juridiskās komitejas vēstuli,
  - ņemot vērā Reglamenta 52. pantu,
  - ņemot vērā Konstitucionālo jautājumu komitejas ziņojumu un Ekonomikas un monetārās komitejas, Starptautiskās tirdzniecības komitejas, Budžeta kontroles komitejas un Lauksaimniecības un lauku attīstības komitejas atzinumus (A8-0427/2018),
- A. tā kā Eiropas Savienība ir pārvalstiskas integrācijas piemērs, kuram vēsturē nav līdzvērtīga, un tā ir nodrošinājusi ilgstošu mieru, uzplaukumu un labklājību savām tautām kopš vēsturiskās Šūmana deklarācijas 1950. gada 9. maijā; tā kā tās ieceres un darbības pašos pamatos ir vērstas uz kopīgu drošību, cilvēka cieņas, brīvības, demokrātijas, vienlīdzības un tiesiskuma respektēšanu un cilvēktiesību ievērošanu un tās tautu labklājību;
  - B. tā kā preču, pakalpojumu un kapitāla brīva aprīte un personu brīva pārvietošanās, vienotā valūta, programma “*Erasmus*”, reģionālā, lauksaimniecības un kohēzijas politika un “*Apvārsnis 2020*” ir fundamentāli Savienības sasniegumi daudzu citu starpā, kas sekmē Eiropas pilsoņu labklājību; tā kā Savienībai ir nepieciešams saņemt pienācīgās pilnvaras un resursus, lai varētu stāties pretī 21. gadsimta izaicinājumiem;
  - C. tā kā dažu pēdējo gadu laikā Savienībai bija jāpārvar vairākas krīzes, kas bija pārbaudījums tās izturētspējai un spējai izlēmīgi un vienoti rīkoties;
  - D. tā kā laikposmā no 2014. līdz 2017. gadam tika piedzīvota sociālā ziņā līdzsvarotāka un efektīvāka monetārā un makroekonomiskā politika, piemēram, Eiropas Centrālās bankas nestandarta politikas, Stabilitātes un izaugsmes pakta elastība un Investīciju plāns Eiropai, kuru ieguldījums sekmēja ES ekonomikas un sociālo atveseļošanos;
  - E. tā kā, neraugoties uz to, ka Eiropai ir izdevies izturēt un pa daļai pārvarēt viskritiskākos finanšu un ekonomikas krīzes momentus, ES un dalībvalstu līmenī joprojām ir jāveic svarīgas un steidzamas reformas ekonomikas pārvaldībā kopumā un jo īpaši eurozonā, kā arī vienotā tirgus tālākā stiprināšanā un mūsu labklājības valstu sociālo standartu atjaunošanā un attīstīšanā;
  - F. tā kā, ņemot vērā to, ka nestabilā un sarežģītā globālā vidē Savienībai ir jāsaskaras ar vairākām iekšējām un ārējām pašreizējām un turpmākām problēmām, jo īpaši saistībā ar migrāciju, demogrāfisko lejupslīdi, terorismu, drošību, klimata pārmaiņām, vides jautājumiem, daudzpusējās pasaules kārtības saglabāšanu, EMS pabeigšanu, globalizāciju, brīvu, godīgu un uz tiesību normām balstītu starptautisko tirdzniecību, ārlietām un aizsardzību, sociālo tiesību pīlāra izstrādi un cīņu pret populismu, kas ir vērsts pret ES, cīņu pret neiecietību un ksenofobiju, ES būtu jāsekmē atjaunots tās dalībvalstu sadarbības un solidaritātes gars, kas balstās uz LES 2. un 3. pantu un Pamattiesību hartu, savukārt Lisabonas līgumā paredzētajam mērķim — veidot aizvien ciešāku savienību starp Eiropas tautām — arī turpmāk vajadzētu iedvesmot Savienību tās pasākumos tālāk nostiprināt Eiropas integrāciju un efektīvi pievērsties šiem izaicinājumiem;

- G. tā kā Parlamentam ir dziļas bažas par populistisku, ksenofobisku un pret Eiropu vērstu kustību pieaugumu visā Eiropā; tā kā Savienībai un tās dalībvalstīm ir jāpastiprini centieni aizsargāt un veicināt Eiropas integrācijas demokrātiskās vērtības, fundamentālos principus un mērķus;
- H. tā kā Apvienotās Karalistes 2016. gada jūnijā rīkotais referendums, pēc kura tā 2017. gada 29. martā paziņoja par savu nodomu izstāties no Eiropas Savienības, pastiprināja debates par Savienības nākotni; tā kā sarunas par paredzēto AK izstāšanos no ES atklāja, cik ļoti dalībvalstis ir savstarpēji atkarīgas, to, kādā mērā mēs visi paļaujamies uz kopīgiem instrumentiem un politikām, un to, cik izmaksā jebkāda aiziešana;
- I. tā kā debašu pastiprināšanās par Eiropas nākotni ir atspoguļota — līdzās Parlamenta 2017. gada 16. februāra rezolūcijām par Eiropas nākotni — arī Bratislavas deklarācijā un ceļvedī, Komisijas Baltajā grāmatā par Eiropas nākotni, Romas deklarācijā, Eiropadomes 2017. gada oktobrī pieņemtajā vadītāju programmā un daudzveidīgajā atsevišķu dalībvalstu vai to grupu sniegtajā ieguldījumā un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas un Reģionu komitejas ieguldījumā, kā arī Eiropas Parlamenta plenārsēdes debatēs ar valstu vai valdību vadītājiem par Eiropas nākotni, starpparlamentāro komiteju sanāksmēs un pilsoņdialogu organizēšanā, un apspriešanās, ko rīko dažādas iestādes, struktūras un dalībvalstis;
- J. tā kā Parlametra aptauja, ko veica laikā no 2018. gada 8. līdz 26. septembrim, rāda, ka 62 % respondentu uzskata, ka viņu valsts dalība ir pozitīva, un 68 % uzskata, ka viņu valsts ir guvusi labumu no dalības ES — tas ir augstākais rezultāts, kāds izmērīts kopš 1983. gada;
- K. tā kā tās vērtības un tie principi, uz kuriem balstās Savienība, nosaka jomu, kurā ikviens Eiropas pilsonis var sevi identificēt neatkarīgi no politiskajām un kultūras atšķirībām, kas saistītas ar nacionālo identitāti;
- L. tā kā paredzamās Eiropas Parlamenta vēlēšanas ir iespēja izvērtēt sarunas par Eiropas nākotni, ņemot vērā arī Eiropas Parlamenta, Komisijas un Padomes galvenās institucionālās prioritātes jaunajā parlamentārajā sasaukumā;
- M. tā kā Eiropas Savienība pašreiz ir nonākusi īpaši nozīmīgā tās izveides procesa posmā, ņemot vērā pašreizējo problēmu būtību un apjomus, un tā kā šīs problēmas var atrisināt, tikai dalībvalstīm rīkojoties kopīgi un padziļinot un uzlabojot savstarpējo integrāciju un solidaritāti, pilnībā izmantojot pašreizējos Lisabonas līguma noteikumus un pēc tam reformējot Līgumus, lai uzlabotu lēmumu pieņemšanu un nodrošinātu pienācīgo kompetenču līdzsvaru;
- N. tā kā institucionālajām reformām būtu jābūt vērstām uz demokrātiskāka lēmumu pieņemšanas procesa izveidi, uzlabojot lēmumu pieņemšanas procesa pārredzamību un pārskatatbildību Savienībā un tās iestādēs; tā kā, ņemot vērā minētos mērķus, pašreiz ir piemērots un izdevīgs brīdis, lai veicinātu jēgpilnu pilsonisko līdzdalību Eiropas projektā un organizētu apspriešanos, un sekmētu regulāru dialogu ar iedzīvotājiem un pārstāvju apvienībām atbilstoši LES 11. panta prasībām;
- O. tā kā Savienībai nepieciešama stingrāka pārvaldības struktūra ar pastiprinātu demokrātisko kontroli no Parlamenta puses, lai stātos pretī pašreizējiem un nākotnes

izaicinājumiem; tā kā, lai varētu gūt pilsonu paļāvību un uzticēšanos, būtiska nozīme ir pārredzamībai un integritātei un ES iestāžu un struktūru puses;

- P. tā kā Francijas un Vācijas kopīgajā Mēzebergas deklarācijā ir virkne pārdomu un priekšlikumu Eiropas sadarbības stiprināšanai, jo īpaši ekonomikas pārvaldības jomā;
- Q. tā kā kultūras un izglītības Eiropas dimensijas veicināšana ir vitāli svarīga, lai stiprinātu Eiropas pilsoniskuma apziņu, ņemot vērā, ka Savienība cieš no zināšanu trūkuma, kas nozīmē to, ka pastāv tendence, ka jaunākas paaudzes uzskata Savienības sasniegumus par pašsaprotamiem,
1. atgādina, ka Parlamenta 2017. gada 16. februāra rezolūcijās par Eiropas nākotni ir uzsvērtā vienotas institucionālās sistēmas un Kopienas metodes nozīme un ir ierosināti vairāki priekšlikumi un iniciatīvas, kas ir īpaši svarīgas Eiropas integrācijai un var sniegt ieguldījumu Eiropas nākotnes veidošanā;
  2. uzsver, ka Savienībai ir jārikojas, lai risinātu nākotnē gaidāmās problēmas, panākot ciešāku un labāku politisko integrāciju, pilnībā ievērojot un veicinot cilvēktiesības, pamatbrīvības un demokrātijas principus un savstarpēji sadarbojoties; uzsver, ka pilsoņi vēlas tādu Eiropu, kura aizsargātu viņu tiesības, labklājību un sociālo modeli, pamatojoties uz dalītu suverenitāti, un tam nepieciešama pienācīga politiskā integrācija; aicina valstu vai valdību vadītājus turpināt šo virzību atjaunotā solidaritātes un sadarbības gaisotnē;
  3. norāda, ka valstu un valdību vadītāji, kuri uzstājās ar runu sarunām par Eiropas nākotni vēltītā Parlamenta plenārsēdē, visi atzina, ka ir kopīgi jāstājas pretī nākotnes izaicinājumiem un jādara viss iespējamais, ko var sasniegt tikai kopīgiem spēkiem;
  4. atkārtoti pauž pārliecību, ka visām dalībvalstīm jā saglabā iespēja izvēlēties diferencētu integrāciju un ka šādai integrācijai arī turpmāk ir jābūt Eiropas ciešākas integrācijas un solidaritātes metodei, ko nedrīkstētu sajaukt ar ideju par Eiropu *à la carte*; uzstāj, ka ir nepieciešams novērst to, ka pašreizējās debatēs par diferencētu integrāciju tā tiktu uztverta kā pirmās šķiras un otrās šķiras dalības Savienībā veidošana;
  5. atgādina, ka diferencētai integrācijai nevajadzētu būt veidam, kā samazināt politisko integrāciju;
  6. uzsver, ka krīze ir radījusi nelīdzsvarotību starp Savienības galvenajām iestādēm un ka Eiropadome īsteno pati savu politisko iniciatīvu, kaitējot Komisijas iniciatīvas tiesībām, un nostiprina starpvaldību metodi; tomēr uzskata, ka Savienības darbībai vislabāk piemērota ir Kopienas metode; atgādina, ka Parlaments šajā sakarā ir pieņēmis daudzas rezolūcijas, un atkārtoti aicina Eiropadomi pilnībā ievērot tās kompetenču robežas, kas noteiktas jo īpaši LES 15. pantā;
  7. atkārtoti uzsver, ka vienprātība, ko dažos pamatjautājumos prasa ievērot Līgumu noteikumi, ir gandrīz nepārvarams šķērslis svarīgos brīžos un svarīgu lēmumu pieņemšanā, un tādēļ attiecībā uz lēmumu pieņemšanas procedūrām iestājas par kvalificēta vairākuma principa ieviešanu balsošanā (*QMV*) Padomē un — attiecībā uz tiesību aktiem — parastās likumdošanas procedūras izmantošanu visās jomās, kur tas iespējams; atgādina, ka saskaņā ar pašreizējiem Līgumiem to var panākt, izmantojot dažādās "pārejas klauzulas" vai ciešākas sadarbības gadījumā — LESD 333. pantu;

8. šajā sakarībā atzinīgi vērtē Komisijas priekšsēdētāja *Jean-Claude Juncker* paziņojumu, ko viņš sniedza savā 2017. gada 13. septembra runā un 2018. gada 12. septembra runā par stāvokli Eiropas Savienībā, par nodomu ierosināt *QMV* izmantošanu Padomē noteiktās īpašās politikas jomās, taču pauž nožēlu, ka šo jautājumu sarakstā nav iekļauta daudzgadu finanšu shēmas (DFS) regula;
9. īpaši atzinīgi vērtē to, ka Komisija ir ierosinājusi izmantot *QMV* kopējā ārlietu un drošības politikā (KĀDP) attiecībā uz nostājām par cilvēktiesību jautājumiem starptautiskos forumos, lēmumiem noteikt sankciju režīmus un lēmumiem, reaģējot uz krīzēm ārvalstīs, sākt vai īstenot civilās misijas, ņemot vērā to, ka ir svarīgi paātrināt lēmumu pieņemšanu un panākt lielāku to efektivitāti, kā arī nepieciešamību Savienībai paust vienotu nostāju;
10. atgādina par savu ierosinājumu pārveidot Padomi par patiesu likumdevēja palātu līdzvērtīgi Parlamentam, kā izklāstīts Parlamenta 2017. gada 16. februāra rezolūcijā par Eiropas Savienības darbības uzlabošanu, izmantojot Lisabonas līguma piedāvāto potenciālu, un uzlabot tās lēmumu pieņemšanas procesa pārredzamību; šajā kontekstā norāda uz Ombuda īpašo ziņojumu par Padomes likumdošanas procesa pārredzamību un uz *COSAC* delegāciju 2017. gada 20. decembra vēstuli, kurā tiek prasīta lielāka pārredzamība politisko lēmumu pieņemšanā, jo īpaši no Padomes un tādām neoficiālām struktūrām kā Eurogrupa, saskaņā ar līdzīgām Parlamenta paustajām prasībām šajā jomā;
11. uzskata, ka ir dažādi izvēles varianti, kā padarīt Komisiju dinamiskāku, pielāgojot komisāru kolēģijas struktūru un darba metodes, piemēram, ar priekšsēdētāja vietnieku iecelšanu, kas atbildīgi par kādu politiku kopu, vai augstākas vai zemākas pakāpes komisāru iecelšanu;
12. atgādina, ka, lai gan saskaņā ar pašreizējiem Līgumiem Parlamentam nav oficiālu likumdošanas iniciatīvas tiesību, tas var pieprasīt, lai Komisija iesniedz piemērotu priekšlikumu par jautājumiem, kas pēc tās ieskatiem prasa Savienībai rīkoties ar mērķi īstenot Līgumus, un atgādina Komisijai, ievērojot 2016. gada 13. aprīļa Iestāžu nolīguma par labāku likumdošanas procesu 10. pantu¹, par tās pienākumu sniegt tūlītējus un sīki izklāstītus apsvērumus attiecībā uz pieprasījumiem iesniegt priekšlikumus Savienības tiesību aktiem; turklāt atgādina, ka šajā iestāžu nolīgumā ir arī noteikumu punkti par starpiestāžu ikgadējo un daudzgadu plānu sagatavošanu, kas nodrošina Parlamentam papildu instrumentu likumdošanas programmas vadīšanai;
13. atgādina par savu priekšlikumu, saskaņā ar kuru Līgumu tālākas pārskatīšanas gadījumā likumdošanas iniciatīvas tiesības arī varētu tikt piešķirtas Parlamentam kā ES pilsoņu tiešajam pārstāvim;
14. uzstāj, ka būtu jāstiprina Parlamenta kontroles pilnvaras un jo īpaši tā izmeklēšanas tiesības un tam būtu jāpiešķir īpašas, patiesas un skaidri norobežotas pilnvaras;
15. ņem vērā ziņojumu, ko 2018. gada 10. jūlijā sniedza darba grupa par subsidiaritāti, proporcionalitāti un "Darīt mazāk, bet efektīvāk", piedāvājot ieteikumus par jaunu darba veidu saistībā ar subsidiaritāti un proporcionalitāti; uzskata, ka Parlaments jau ir uzsvēris daudzus no šiem ieteikumiem, jo īpaši attiecībā uz valstu parlamentu lomu

---

¹ OV L 123, 12.5.2016., 1. lpp.

Savienībā un to, ka ir ieteicams reformēt agrīnās brīdināšanas sistēmu; atgādina, ka darba grupa konstatēja, ka ES pievienotā vērtība ir visās pastāvošajās ES darbības jomās, un tādēļ neidentificēja nekādas Līguma kompetences vai politikas jomas, ko pilnīgi noteikti vajadzētu no jauna deleģēt — pilnībā vai daļēji — dalībvalstīm;

16. atzinīgi vērtē dažādo iestāžu ieteikumus, kuros tiek prasīta aktīvāka loma valstu parlamentiem, jo īpaši — kontrolējot to valdību rīcību Eiropas iestādēs; atgādina, kāda būtiska loma ir vietējām pašvaldībām un jo īpaši reģionālajiem parlamentiem ar likumdošanas pilnvarām;
17. uzsver, cik svarīgi ir sadarboties iestāžu starpā, vienlaikus ievērojot katras iestādes prerogātivas, kuras ir nostiprinātas Līgumos un kuras ir formulētas jaunā satvarā, noslēdzot 2016. gada 13. aprīļa iestāžu nolīgumu par labāku likumdošanas procesu, un uzsver, ka vienkāršošana ir nemitīgi notiekošs process, kura mērķis ir atvieglot ES līmenī notiekošo norišu un procedūru sapratni, lai nodrošinātu, ka tiek ņemti vērā visu attiecīgo ieinteresēto personu viedokļi, un beigu beigās sekmēt iedzīvotāju dalību Eiropas Savienības darbā;
18. atzinīgi vērtē kopīgo proklamāciju, ar ko apstiprina Eiropas sociālo tiesību pīlāru, ko parakstīja Padome, Parlaments un Komisija Ģēteborgas sociālajā samītā par taisnīgām darbvietām un izaugsmi; norāda, ka kompetences un instrumenti, kas ir nepieciešami rezultātu sasniegšanai šajā pīlārā, galvenokārt ir vietējo, reģionālo un valsts iestāžu, kā arī sociālo partneru un pilsoniskās sabiedrības rīcībā, savukārt Eiropas pusgads nodrošina sistēmu, lai sekotu līdzi dalībvalstu sniegunam šajā ziņā; turklāt šajā saistībā atgādina, ka sociālais dialogs ir izrādījies neatsverams instruments ES politikas veidošanas un likumdošanas uzlabošanai un to sociālās legitimitātes stiprināšanai;
19. norāda uz Sociālā pīlāra nesaistošo raksturu, kurš pats par sevi nespēj pārnest ES uzmanības centru no ekonomikas, iekšējā tirgus un fiskālās politikas uz sociālajiem mērķiem; norāda, ka horizontālā sociālā klauzula, kas ietverta LESD 9. pantā, paredz, lai Savienība rūpīgi apsvērtu ES tiesību aktu ietekmi uz sociālajiem standartiem un nodarbinātību un pienācīgi apspriestos ar sociālajiem dalībniekiem;
20. uzsver, ka vides aizsardzībai jābūt Eiropas Savienības augstu ierindotai prioritātei, ņemot vērā pašreizējo vides degradāciju, un tā ir jāintegrē visās Savienības politikās un rīcībās; uzsver, ka ES būtu jāveic efektīva rīcība, lai samazinātu siltumnīcefekta gāzu emisijas un palielinātu atjaunīgo avotu daļu enerģijas apvienojumā un panāktu enerģijas taupīšanu līdz tādām līmenim, kas vajadzīgs, lai pildītu Parīzes nolīgumā izvirzītos mērķus;
21. atkārtoti aicina dalībvalstis parakstīt un ratificēt grozīto Eiropas Sociālo hartu un Eiropas Konvenciju par sociālo nodrošinājumu (ETS Nr. 78);
22. uzsver, cik svarīgi ir turpināt EMS padziļināšanas un pabeigšanas procesu, lai saglabātu vienotās valūtas stabilitāti un veicinātu ekonomikas, fiskālās un darba tirgus politikas nostādņu un sociālo standartu konvergenci starp dalībvalstīm; atkārtoti norāda, ka, izņemot Dānijas nepievienošanos, visām dalībvalstīm ir pienākums ieviest euro; atbalsta turpmākus pasākumus ESM attīstīšanā;
23. šajā saistībā uzsver, ka ir nepieciešama stingrāka politiskā apņemšanās, efektīva pārvaldība un demokrātiskā pārskatatbildība Eiropas un valstu līmenī, jo īpaši

parlamentārā kontrole dažādos Eiropas pusgada posmos, ko veic gan Eiropas Parlaments, gan valstu parlamenti, lai nodrošinātu eurozonas ekonomikas un finanšu pārvaldībai labāku sociālo, ekonomisko un demokrātisko leģimitāti un uzlabotu pasākumus, ko veic pēc Savienības ieteikumiem;

24. atkārtoti pauž viedokli savā 2017. gada 16. februāra rezolūcijā par Eiropas Savienības pašreizējās institucionālās struktūras iespējamo attīstību un korekcijām, ka kopīgajai fiskālajai un ekonomikas politikai būtu jākļūst par Savienības un dalībvalstu dalīto kompetenci;
25. norāda uz Francijas un Vācijas nostāju konverģenci jautājumā par eurozonas budžeta spējām; atkārtoti pauž viedokli, ka šīs spējas būtu jāveido ES sistēmas ietvaros;
26. pieņem zināšanai Komisijas priekšlikumu Eiropas Investīciju stabilizācijas funkcijai un veic diskusijas par jauniem budžeta instrumentiem, kuru mērķis ir stabilizācija;
27. pieņem zināšanai Komisijas priekšlikumu par reformu atbalsta programmu; uzsver, cik svarīgi ir tas, lai netiktu vājinātas Parlamenta koplēmuma un pārraudzības pilnvaras ES līdzekļu izlietojumā; pauž bažas par to, ka laikposmā no 2011. līdz 2017. gadam pilnībā tika īstenoti tikai 9 % konkrētām valstīm adresēto ieteikumu (KVAI); pieņem zināšanai konverģences mehānismu, kas dos stimulu un palīdzēs eurozonā neietilpstošajām dalībvalstīm ar ilgtspējīgām fiskālajām un ekonomikas politikām īstenot reformas un izpildīt euro ieviešanas kritērijus;
28. atzinīgi vērtē turpāko programmu *InvestEU* un uzsver, ka fondam būtu jāturpina mazināt investīciju nepietiekamību ES; atbalsta ieguldījumus materiālos un nemateriālos aktīvos, ieskaitot kultūras mantojumu, lai veicinātu izaugsmi, ieguldījumus un nodarbinātību, īpaši koncentrējot uzmanību uz maziem un vidējiem uzņēmumiem (MVU), mazas un vidējas kapitalizācijas sabiedrībām un sociālajiem uzņēmumiem, un tādējādi palīdzētu uzlabot labklājību un ienākumu taisnīgāku sadali, un ekonomisko, sociālo un teritoriālo kohēziju Savienībā;
29. ņem vērā Komisijas paziņojumu par Eiropas ekonomikas un finanšu ministru; norāda, ka Komisijas priekšsēdētāja vietnieka ekonomikas, monetāro un euro lietu jautājumos amata un Eurogrupas priekšsēdētāja amata apvienošana varētu uzlabot parlamentāro pārskatatbildību Eiropas līmenī;
30. uzskata, ka turpmākajam ES budžetam būtu jāveicina Eiropas pievienotā vērtība attiecībā uz sociāli ekonomisko ietekmi, jāatbalsta ES politiku modernizēšana, jānodrošina finansējums jauniem izaicinājumiem un jāturpina dot ieguldījumu ekonomikas un sociālajai konverģencei un kohēzijai dalībvalstīs un to starpā, lai tiktu uzlabota Eiropas solidaritāte, stabilitāte, vienlīdzība un pārdomāta, ilgtspējīga un iekļaujoša izaugsme, tostarp ņemot vērā ES apņemšanās Parīzes nolīgumā, nodrošinot, ka tiek respektētas un veicinātas pamatvērtības, kā noteikts LES 2. un 3. pantā, un pavērtas iespējas jauniem pašu resursiem, ņemot vērā Augsta līmeņa grupas pašu resursu jautājumos darbu;
31. atzinīgi vērtē to, ka Komisijas priekšlikums par pašu resursiem ievieš jaunus reālus pašu resursus, kā to pieprasīja Parlaments, bet pauž nožēlu, ka netika ieviesti nekādi citi iespējami ieņēmumu avoti; pauž bažas par Komisijas priekšlikumu par daudzgadu finanšu shēmu (DFS) 2021.–2027. gadam, jo tajā trūkst finansiālu saistību, lai stātos

pretī ES pašreizējiem izaicinājumiem un tādiem, kas vēl gaidāmi; pauž nožēlu par dažu dalībvalstu nostāju, kuras atsakās piešķirt ES vairāk resursu, neraugoties uz to, ka tās vienprātīgi atzīst nepieciešamību pārvarēt jaunas problēmas un uzņemties jaunus pienākumus, un tādēļ arī nepieciešamību nodrošināt vairāk finanšu resursu; norāda, ka izlietojums ES līmenī var ietaupīt naudas līdzekļus valstu līmenī, novēršot dublēšanos un izmantojot apjomradītus ietaupījumus;

32. uzsver, cik svarīgi ir nodrošināt augšupēju ekonomikas un sociālo konvergenci Eiropas pusgada procesā; atzīst, cik svarīga nozīme ir Eiropas sociālo tiesību pīlāra izveidošanai; norāda, ka Eiropas pusgads ir pastiprināts un optimizēts, bet uzsver, ka labāka valstu parlamentu iesaiste palīdzētu uzlabot valsts atbildību, kā rezultātā tiktu labāk īstenoti konkrētām valstīm adresētie ieteikumi (*CSR*), tādējādi uzlabojot Eiropas pusgada procesu; norāda, ka pirmais un galvenais dalībvalstu pienākums ir izvēlēties piemērotu un ilgtspējīgu fiskālo un ekonomikas politiku;
33. pauž nožēlu par to, ka līdz šim praksē nav īstenots Parlamenta aicinājums izveidot konverģences kodeksu, kas jāpieņem ar koplēmumu, lai nodrošinātu efektīvāku ekonomikas politikas koordinēšanas sistēmu; turklāt atgādina, ka, atzīstot, ka Eiropas pusgads jau tika optimizēts, Parlaments aicināja noslēgt iestāžu vienošanos, lai atvēlētu Parlamentam būtiskāku lomu Eiropas pusgadā; šajā saistībā atgādina par tā ierosinājumu — konkrēti saskaņā ar Parlamenta rezolūciju par Līguma noteikumu īstenošanu attiecībā uz valstu parlamentiem — labāk saskaņot budžeta grafiku valstu un Eiropas līmenī visā tā pieņemšanas procesā, lai uzlabotu gan Eiropas Parlamenta, gan valstu parlamentu iesaisti Eiropas pusgada darbā;
34. uzsver, cik svarīgi ir uzņemties saistības attiecībā uz banku savienības izveides pabeigšanu un ka ir jānodrošina atvērtība un vienlīdzīga attieksme pret visām dalībvalstīm, kuras piedalās banku savienībā; atgādina, ka ir jāturpina banku savienības, tostarp Eiropas noguldījumu apdrošināšanas sistēmas un vienotā noregulējuma fonda kopīgā fiskālā atbalsta, izveide, kā arī jāveic riska samazināšanas pasākumi;
35. atzinīgi vērtē priekšlikums nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas apkarošanai, ar ko iepazīstināja Komisija saistībā ar Eiropas finanšu uzraudzības sistēmas (EFUS) pārskatu; mudina Padomi pabeigt ar Parlamentu likumdošanas sarunas pirms šā likumdošanas pilnvaru laika beigām, jo ir nepieciešams pastiprināt nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas novēršanas rīcībpolitiku, lai turpmāk novērstu situācijas, kad finanšu iestādes aktīvi veicina naudas atmazgāšanu;
36. aicina Komisiju ES ar Eiropas Uzraudzības iestāžu palīdzību identificēt un novērst šķēršļus iekšējam tirgum un palīdzēt nodrošināt patērētāju aizsardzību; uzskata, ka vienai no Komisijas galvenajām prioritātēm vajadzētu būt ES tiesību aktu efektīvai īstenošanai;
37. aicina Komisiju banku savienības un finanšu pakalpojumu tiesību aktos attiecīgā gadījumā un katrā atsevišķā gadījumā kā tiesisko instrumentu vairāk izmantot regulas, nevis direktīvas, lai novērstu sadrumstalotības radīšanu un situāciju, ka pastāv uzraudzības iestādes, kas nodarbojas ar atšķirīgiem valstu režīmiem;
38. uzsver, ka steidzami ir jāpabeidz kapitāla tirgu savienības izveide; uzsver, ka dziļi un labi integrēti kapitāla tirgi papildina banku savienību, jo tā veicina privātā sektora veiktu riska dalīšanu, palielina ekonomikas konvergenci un palīdz mazināt turpmākos

satricinājumus, un varētu arī palīdzēt labāk sadalīt līdzekļus, lai tie būtu pieejami tur, kur tas ir nepieciešams; prasa veikt visaptverošu pētījumu par vispiemērotāko sistēmu, lai labāk ņemtu vērā finanšu pakalpojumu straujo attīstību; uzsver, ka labāka piekļuve papildu finansējuma avotiem būtu jo īpaši noderīga jaunuzņēmumiem un MVU, veicinot to stabilu izaugsmi un ilgtspējīgu attīstību;

39. atzinīgi vērtē līdz šim paveikto darbu, lai nodrošinātu spēkā esošo PVN tiesību aktu visaptverošu pārskatīšanu, un uzskata, ka to nepieciešams turpināt; mudina pastiprināt cīņu pret krāpšanu nodokļu jomā, nodokļu apiešanu un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas; norāda uz Komisijas darbu saistībā ar taisnīgu nodokļu uzlikšanu digitālajā ekonomikā;
40. aicina visas ES iestādes un struktūras, ieskaitot Komisiju, Eiropas Centrālo banku, Eiropas Investīciju banku un vienoto uzraudzības mehānismu, vēl plašākā mērā uzlabot to komunikācijas centienus, lai labāk izskaidrotu savu darbu un uzlabotu ES pilsoņiem pieejamo informāciju;
41. uzsver, ka Eiropa ir pozitīvs spēks Eiropā un tai tādai vajadzētu būt arī turpmāk, iestājoties par savām vērtībām, daudzpusējām attiecībām un starptautiskajām tiesībām; atgādina, ka Savienība un tās dalībvalstis ir vislielākie līdzekļu devēji starptautiskajai attīstības palīdzībai;
42. atzinīgi vērtē Padomes lēmumu, ar ko izveido pastāvīgo strukturēto sadarbību (*PESCO*), Koordinēto ikgadējo pārskatu par aizsardzību (*CARD*) un Eiropas Aizsardzības fondu (*EAF*), kas ir svarīgi posmi virzībā uz kopējas aizsardzības politikas izveidi, un ņem vērā dažu dalībvalstu iesniegtos priekšlikumus par ES Drošības padomes un Eiropas intervences iniciatīvas izveidi; atgādina par aicinājumu izveidot pastāvīgo aizsardzības ministru padomi Komisijas priekšsēdētāja vietnieces/Savienības Augstās pārstāves ārlietās un drošības politikas jautājumos (*PV/AP*) vadībā un uzsver, ka ir svarīgi nodrošināt pienācīgu demokrātisko pārskatatbildību attiecībā uz šajā jomā pieņemtajiem lēmumiem, kā arī nepieciešamību uzlabot sadarbību starp Eiropas Parlamentu un valstu parlamentiem;
43. atzinīgi vērtē Eiropas civilās aizsardzības mehānisma nostiprināšanu un atkārtoti aicina izveidot Eiropas civilās aizsardzības korpusu, ņemot vērā, ka pastāvošie Līgumi tam nodrošina labu pamatu;
44. atgādina, ka Eiropas Savienība vēl nav pievienojusies Eiropas Cilvēktiesību konvencijai; un aicina iestrādāt *Euratom* līguma noteikumus LES un LESD;
45. pauž nožēlu par to, ka dalībvalstu starpā nav panākta vienošanās par prioritātēm un to īstenošanu ES līmeņa visaptverošas imigrācijas politikas jomā, kas nodrošinātu iespēju īstenot tādus uzdevumus kā organizēt un regulēt migrācijas plūsmas, efektīvāk kontrolēt ES ārējās robežas, sadarboties ar izcelsmes un tranzīta valstīm un nodrošināt migrantu un patvēruma meklētāju pamattiesību ievērošanu; uzsver, ka ir jāpārvar acīmredzamās pretrunas dalībvalstu interesēs, kas ir atklājušās, kā arī pilsoņu paustā neapmierinātība, lai neapdraudētu Eiropas integrācijas projektu, kas tiešā veidā cieš no tā, ka euroskeptiķu partijas izmanto migrācijas jautājumu par instrumentu saviem mērķiem;
46. atkārtoti savu nostāju par Dublinas sistēmas pārskatīšanu; turklāt uzsver, cik svarīgi ir stiprināt partnerību ar Āfriku, un pieņem zināšanai Komisijas 2018. gada 12. septembra

paziņojumu “Līdzsvarotas un vispusīgas migrācijas politikas sastāvdaļa – likumīgu ceļu uz Eiropu nostiprināšana” (COM(2018)0635);

47. uzsver, cik nozīmīga ir kopējā lauksaimniecības politika (KLP), ko atbalsta ar labi finansētu budžetu; atgādina, cik nozīmīga ir KLP Savienības vēsturiskajā mantojumā; norāda, ka tai ir būtiska loma, nodrošinot lauku reģionu vitalitāti un drošu pārtikas piegādi; norāda, ka gaidāmā KLP reforma ir iespēja stiprināt tās mērķu izpildi; uzsver, ka KLP ir viena no visvecākajām politikas jomām un tai vēl arvien ir jāpaliek par vienu no vissvarīgākajām un visintegrētākajām politikas jomām, un ka tā arī turpmāk palīdzēs veidot Eiropas nākotni, palielinot integrāciju un Eiropas iedzīvotājiem garantējot pārtikas nodrošinājumu un nekaitīgumu; norāda, ka lauksaimniecības un lauku attīstības politikai ir liels potenciāls attiecībā uz sabiedrisko labumu nodrošināšanu; uzsver, ka Eiropas zemkopībai ir būtiska nozīme planētas apgādē ar pārtiku un darbvieta nodrošināšanā 46 miljoniem cilvēku; uzsver KLP lomu augsnes, ūdens un citu dabas resursu kvalitātes un laba stāvokļa uzturēšanā; uzsver lauksaimniecības būtisko lomu Savienības prioritātēs, mazinot klimata pārmaiņu sekas un veicinot ilgtspējīgu attīstību; uzsver labi finansētas un reformētas KLP nozīmi, risinot daudzās problēmas, ar ko Savienība saskarsies nākotnē; uzsver, ka KLP ir vērsta ne tikai uz lauksaimniecību un lauksaimniekiem, — tā arī palīdz plašākām lauku kopienām, kurās šie lauksaimnieki strādā, un attīsta tās;
48. uzsver, ka kopējai tirdzniecības politikai joprojām ir jābūt būtiskam Savienības ārpolitikas pīlāram, jo tas tieši ietekmē iedzīvotāju dzīvi, un tai ir jāpalīdz Savienībai pielāgoties tās jaunajai lomai pasaulē, kurā ir daudzi svarīgākie dalībnieki starptautiskajā arēnā; mudina Padomi, Komisiju un Eiropas Ārējās darbības dienestu sadarboties šādās jomās:
  - a) uzlabot kopējo tirdzniecības politiku, integrējot to plašākā politikas satvarā; uzņemties vadību pasaules tirdzniecības politikā daudzpusējā un divpusējā līmenī;
  - b) uzņemties vadošu lomu atvērtas, uz noteikumiem balstītas, taisnīgas un uz ilgtspējīgu attīstību orientētas globālās tirdzniecības sistēmas aizsardzībā, nodrošināt, ka ES uzņēmumi var darboties globālā līmenī, kurā pastāv vienādi nosacījumi, paredzami noteikumi, godīga konkurence un noteiktas saistības, tostarp konstruktīvi strādājot, lai panāktu kopīgu Savienības nostāju ANO starpvaldību sarunās saistībā ar atbildību par cilvēktiesību pārkāpumiem un lielāku uzņēmumu atbildību, un saistošus pienācīgas pārbaudes pienākumus attiecībā uz piegādes un ražošanas ķēdēm;
  - c) pilnībā un nekavējoties informēt Parlamentu par sarunām un Padomes pilnvarām, kā arī visā starptautisko nolīgumu īstenošanas laikā, lai nodrošinātu, ka tas spēj īstenot savas pilnvaras un prerogatīvas; vienkāršot un saīsināt sarunu procesu un pastiprināt Parlamenta kontroli tā laikā; palielināt pārredzamību attiecībā uz ES iedzīvotājiem, pirms sarunu sākuma publicējot tirdzniecības nolīgumu sarunu norādes (pilnvarojumus); pilnībā ievērot Līguma noteikumus un neseno ES judikatūru, kas nosaka, ka kopējā tirdzniecības politika ir Savienības ekskluzīvā kompetencē;
  - d) sistemātiski iekļaut digitālās tirdzniecības, MVU, saistošas un izpildāmas tirdzniecības un ilgtspējīgas attīstības sadaļas un dzimumu līdztiesības noteikumus tirdzniecības nolīgumos, kā arī uzņemties vadību attiecībā uz šiem jautājumiem

daudzpusējās sarunās; aizstāvēt ES pilsoņu datu privātumu;

- e) stiprināt kopējās tirdzniecības politikas saskaņotību ar KĀDP, Eiropas attīstības politiku un klimata politiku, lai garantētu LES 3. panta 5. punktā un LESD 21., 207. un 208. pantā noteikto vērtību un mērķu ievērošanu, pilnībā nodrošinot atbilstību Eiropas Konsensam par attīstību;
49. uzskata, ka Savienībai būtu jāturpina sekmēt starptautisko tirdzniecību, vienlaikus aizstāvēt sociālos, darba un vides standartus; brīdina no tirdzniecības kariem, kuru rezultātā rodas tikai zaudētāji un kuri palielina politisko saspīlējumu un spriedzi drošības jomā;
50. atgādina, ka LES 17. panta 7. punktā ir paredzēts: “Ņemot vērā Eiropas Parlamenta vēlēšanas un pēc atbilstīgas apspriešanās, Eiropadome, pieņemot lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu, piedāvā Eiropas Parlamentam kandidātu Komisijas priekšsēdētāja amatam”; uzsver savu apņemšanos turpināt tā dēvēto “vadošo kandidātu” *Spitzenkandidaten* procedūru nākamā Komisijas priekšsēdētāja ievēlēšanai atbilstoši Lisabonas līgumam un atzinīgi vērtē Komisijas un dažu dalībvalstu atbalstu šajā saistībā; uzsver, ka Komisijas priekšsēdētāja apstiprināšanas procesā ārkārtīgi svarīga nozīme ir pienācīgām apspriešanās ar Parlamentu, jo pēc vēlēšanām tas noteiks kandidātu, kuru var atbalstīt to veidojošo locekļu vairākums, un savu iekšējo apspriežu rezultātu nosūtīs Eiropadomei; atgādina, ka ir nepieciešams, lai kandidātu būtu izvirzījusi par “vadošo kandidātu” *Spitzenkandidat* viena no Eiropas politikajām partijām un lai viņš būtu veicis kampaņu par Komisijas priekšsēdētāja amatu, gatavojoties Eiropas vēlēšanām; uzskata, ka šī prakse ir skaidri apliecinājusi savu vērtību, stiprinot Eiropas vēlēšanu sociālo leģitimitāti un Eiropas Parlamenta pārvalstisko nozīmi kā Eiropas pilsonības un Eiropas demokrātijas izpausmi; atkārtoti brīdina, ka Komisijas priekšsēdētāja apstiprināšanas procedūrā Eiropas Parlaments būs gatavs noraidīt jebkuru kandidātu, kas nav bijis izvirzīts par vadošo kandidātu (“*Spitzenkandidat*”), gatavojoties Eiropas vēlēšanām;
51. pauž nožēlu par bieži sastopamo un plaši izplatīto noslieci nepopulārus lēmumus piedēvēt Briselei un atbrīvot valstu iestādes no atbildības, ņemot vērā to, ka šāda netaisnīga un oportūnistiska attieksme nodara kaitējumu Eiropai, veicina pret Eiropu vērstu noskaņojumu un nacionālismu un diskreditē ES iestādes; turklāt uzskata, ka nepatiesas atsaukšanās ir pretrunā obligātajam principam par valdības rīcības pārskatatbildību; uzsver, ka ES tiesību pienācīga īstenošana un piemērošana ir būtiska no Savienības rīcībpolitikas īstenošanas un Savienības, dalībvalstu un iedzīvotāju savstarpējas uzticības veicināšanas viedokļa, un pauž bažas par to dalībvalstu darbībām, kas apzināti to nedara;
52. uzsver nepieciešamību stingrāk izvērtēt ES politiku sociālās un vidiskās sekas, paturot prātā arī to, cik izmaksātu tiesību aktu neesamība Eiropas līmenī (tā sauktās “Eiropas integrācijas trūkuma radītās izmaksas”);
53. uzsver vajadzību īpašu vērtību pievērst ES administratīvajām tiesībām, kā norādīts Parlamenta 2016. gada 9. jūnija rezolūcijā par atklātu, efektīvu un neatkarīgu Eiropas pārvaldību¹;

---

¹ OV C 86, 6.3.2018., 126. lpp.

54. uzsver nepieciešamību stiprināt Eiropas publisko telpu kā pārvalstisku demokrātijas telpu; uzsver, ka lielākās problēmas, ar kurām saskaras Eiropa, ir jārisina un jāapspriež no Eiropas skatupunkta, bet nevis tikai no atsevišķu valstu interešu perspektīvas, un — pilnībā īstenojot noteikumus, kas iekļauti LES 10. un 11. pantā; norāda, ka tādēļ Eiropas demokrātijai nepieciešams pastiprināt tās mērķu un uzdevumu pārnacionālo dimensiju, veicinot Eiropas pilsonību, kas balstās uz kopējām vērtībām Eiropas Savienībā, un ar plašāku Eiropas institucionālo izglītību un balstiesisku, līdzdalīgāku sociālo sistēmu, kā arī eiropeskāku un mazāk nacionāli centrētu kampaņu gaidāmajām 2019. gada Eiropas vēlēšanām;
55. atzinīgi vērtē Savienības pieeju, kas tika izmantota pašreizējās sarunās par Apvienotās Karalistes organizētu izstāšanos no Eiropas Savienības, un uzsver izcilo vienotību, ko tajās apliecināja ES iestādes un dalībvalstis; norāda, ka sarunās līdz šim gūtā pieredze ir apliecinājusi šādu lēmumu ārkārtīgi augsto sarežģītības pakāpi;
56. vēlreiz uzsver, ka dalībvalsts sistemātisku atteikšanos ievērot Eiropas Savienības pamatvērtības, kuras kalpoja par iedvesmu Eiropas Līgumu ievadpantu pieņemšanai, ko katra dalībvalsts ir brīvprātīgi apstiprinājusi un apņēmusies ievērot, nevar attaisnot ne ar valstu suverenitātes, ne subsidiaritātes principu; turklāt uzsver, ka šo vērtību atbalstīšana ir būtiski svarīga Eiropas projekta kohēzijas, visu eiropiešu tiesību un tik ļoti nepieciešamās dalībvalstu savstarpējās uzticēšanās nodrošināšanai; atkārtoti aicina Komisiju ātri iesniegt priekšlikumu, īstenojot Parlamenta 2016. gada 25. oktobra rezolūciju ar ieteikumiem Komisijai par ES mehānisma demokrātijai, tiesiskumam un pamattiesībām izveidi;
57. atgādina, ka Tiesa ir noteikusi (apvienotās lietas C-8/15 P līdz C-10/15 P¹), ka Eiropas iestāžu pienākums ir respektēt un ievērot ES Pamattiesību hartas noteikumus, pat ja tās rīkojas ārpus ES tiesiskā regulējuma;
58. atgādina, ka saistībā ar debatēm par Eiropas nākotni ir jāapsver, kā varētu reformēt Savienības budžeta sistēmu, lai panāktu pietiekamu budžetu plānotās politikas finansējuma nodrošināšanai, labāku līdzsvaru starp paredzamību un reaģētspēju, un kā vislabāk nodrošināt, lai vispārējā finansēšanas kārtība nebūtu sarežģītāka, nekā ir vajadzīgs, lai sasniegtu Savienības politikas mērķus un garantētu pārskatatbildību; uzskata, ka nepieciešamības gadījumā ir jāuzlabo politikas priekšnosacījumi, neapdraudot programmu funkcionalitāti, lai nodrošinātu efektīvu un pareizu finanšu pārvaldību Savienības izdevumu īstenošanā;
59. uzsver, ka ir svarīgi jo īpaši koncentrēties uz efektīvāku finansējuma izmantošanu un demokrātiskiem ES budžeta kontroles mehānismiem; aicina visas ES iestādes pilnveidot savas procedūras un praksi, kas vērsta uz Savienības finanšu interešu aizsardzību, un aktīvi sekmēt uz rezultātiem orientētu budžeta izpildes apstiprināšanas procesu; šajā sakarībā uzskata, ka budžeta izpildes apstiprinājuma procedūra ir nepieciešams instruments, lai īstenotu demokrātisko pārskatatbildību Savienības pilsoņu priekšā, un atgādina par sarežģījumiem, kas atkārtoti rodas sakarā ar sadarbības trūkumu no Padomes puses; uzstāj, ka Padomei tāpat kā pārējām iestādēm ir jāievēro pārskatatbildības un pārredzamības principi; uzsver, ka šajā ziņā nedrīkstētu būt

---

¹ Tiesas (Virspalātas) 2016. gada 20. septembra spriedums *Ledra Advertising Ltd* un citi / Eiropas Komisija un Eiropas Centrālā banka, ECLI:EU:C:2016:701.

izņēmumi;

60. vērš uzmanību uz tādu parādību kā korupcija, kurai ir būtiskas finansiālas sekas un kura nopietni apdraud demokrātiju, tiesiskumu un publiskos ieguldījumus; norāda uz to, cik svarīgi ir aizsargāt ES nodokļu maksātāju naudu no krāpšanas un nelikumīgām darbībām, kas skar Savienības finanšu intereses;
61. atgādina, ka, ņemot vērā integrācijas projekta pašreizējo stāvokli, ES ir jāizmanto pilnīgi visas iespējas, lai nodrošinātu Lisabonas Līguma pilnīgu īstenošanu; norāda, ka Līgumu turpmākajai pārskatīšanai vajadzētu balstīties uz to, ka tiek sasaukts konvents, kurā iekļautība tiktu panākta, paredzot atbilstošu pārstāvju sastāvu un nodrošinot platformu pārdomām un sadarbībai ar ieinteresētajām personām un iedzīvotājiem, lai apspriestos un pieņemtu secinājumus, balstoties uz daudzveidīgo iestāžu un citu Savienības organizāciju sniegto ieguldījumu pārdomu procesā par Eiropas nākotni un valstu vai valdību vadītāju, nacionālo parlamentu un pilsoniskās sabiedrības un iedzīvotāju apspriedēs izvirzītajiem priekšlikumiem;
62. uzsver, ka pārdomu process par Eiropas nākotni jau ir sācies, balstoties uz dažādajām nostājām, ko attiecībā uz ES reformu ieņem Parlaments, Eiropadome un Komisija; pauž nožēlu, ka, neraugoties uz šīm nostājām, paredzētas tikai nebūtiskas reformas; uzsver, ka Parlamentam un Komisijai, tiklīdz būs izveidojies to jaunais sastāvs, būtu jābalstās uz iepriekšējā sasaukuma laikā paveikto darbu un jāsāk strādāt pie iesniegtajiem priekšlikumiem;
63. uzdod priekšsēdētājam šo rezolūciju nosūtīt Padomei un Komisijai.